

РЕШЕНИЕ

№ 40977

гр. София, 08.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 22.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **9590** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба, подадена от Ж. П. К., ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. Г. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 206 от 24.08.2025 г. на старши полицай, сектор „Охранителна полиция“ в 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“, но за не повече от 18 месеца.
В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, при съществено нарушение на административнопроизводствени правила и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят сочи, че на 24.08.2025 г. му е направена проверка от служители на 06 РУ – СДВР. При извършената проверка жалбоподателят е бил тестван за алкохол. Пробата е била отрицателна. Служителите на МВР поискали да му направят и проба за употреба на наркотични вещества, но същият е отказал да бъде тестван, защото вземал лекарства за хронично заболяване и поради притеснение от множеството случаи на фалшиво положителни проби. Жалбоподателят поискал да даде кръвна проба и го е заявил на служителите на МВР. Издаден му е Талон за медицинско изследване /ТМИ/ за ВМА, където трябва да се яви до 40 минути и му е връчена обжалваната заповед заедно с АУАН. Жалбоподателят твърди, че се обърнал в самата болница, понеже я е посетил за пръв път и закъснял за даването на кръвната проба с 10 минути. Същият твърди, че медицински служител на ВМА, чието име не знае, му е отказал да вземе пробата, защото е след

посочения срок в ТМИ. Жалбоподателят твърди, че резултатите от кръвната проба са определящи, за установяване на нарушението и да се наложи ПАМ. Такива резултати няма и същият сочи, че не е установено с надлежно доказателство управлението на ППС след употребата на наркотични вещества или техните аналози. Същият представя резултати от други лаборатории, които са отрицателни, за употреба на наркотици. Претендират се направените по делото разноси. (л.9)

Ответникът - старши полицаи, сектор „Охранителна полиция“ в 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище за неоснователност на жалбата. Излагат се подробни доводи за законосъобразност на оспорения административен акт. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Административен съд София-град, Трето отделение, 20-ти състав, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, че със заповед за налагане на ПАМ № 206 от 24.08.2025 г. на старши полицаи, сектор „Охранителна полиция“ в 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с правно основание чл. 171 т. 1 б. „б“ ЗДвП, на жалбоподателя К., като водач на МПС –товарен автомобил марка „Ф.“, модел „К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма „Грейв България“ ЕООД и е наложена ПАМ - "времено отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца" във връзка с нарушение по чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДвП. Със заповедта е отнето свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]. Заповедта е връчена на 24.08.2025 г. лично на жалбоподателя.

Не е спорно, че е извършена проверка за алкохол с техническо средство, която е отрицателна.

В оспорената заповед е посочено, чрез препращане към АУАН Серия GA № 790652, че на 24.08.2025 г. около 10:35 ч., жалбоподателят е управлявал МПС – товарен автомобил марка „Ф.“, модел „К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като при извършена проверка водачът отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство Дрегер DRUGTEST 5000 STK с фабричен № ARRM-0045. На водача е издаден талон за медицинско изследване (ТИМ) № 292027 за установяване употребата на наркотични вещества, с указан час и място на явяване в медицинско заведение (ВМА – [населено място]) до 40 минути.

Към преписката е приложен цитираният АУАН Серия GA № 790652 от 24.08.2025 г., в който е изложена същата фактическа обстановка, както и в оспорената заповед. Приложен е талон за изследване № 292027, в който е посочено, че водачът на автомобила е отказал тест за употреба на наркотични вещества и са дадени указания в срок от 40 минути да се яви във ВМА, за да даде кръвна проба.

Не е спорно по делото, че кръвна проба във ВМА не е дадена. По делото е представен Протокол с резултати от изследвания на жалбоподателя от 24.08.2025 г. в 14:31 ч. от СМДЛ РАМУС ООД, който показва негативни резултати по 13 показателя за наркотични вещества.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Настоящият състав приема, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежната страна, при наличието на правен интерес, срещу подлежащ на съдебно обжалване акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

При служебно извършената проверка за законосъобразност на оспорвания административен акт, настоящият съдебен състав констатира, че същият е постановен от компетентен орган, в законоустановената форма, при спазване на административно-производствените правила за неговото издаване.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед цитираните разпоредби и приложения по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи (л. 45), Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР (л. 44) и Заповед № 513з-4533/31.05.2022 г. на директора на СДВР (л. 42), както и удостоверение от началник на 03 сектор към отдел „Човешки ресурси“ (л. 78), съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган. Със Заповед № 513з-4533/31.05.2022 г. (л.42) на директора на СДВР са определени лицата, които могат да осъществяват контролна дейност по ЗДвП, като в същата изрично е посочен издателят на оспорения акт – С. Е. Г., като същият считано от 02.03.2016 г. е назначен на длъжност старши полицай в група „Охрана на обществения ред“ на сектор „Охранителна полиция“ към 06 РУ на СДВР. Със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л.44) на директора на СДВР са определени лицата, които имат правомощията с мотивирана заповед да налагат ПАМ по ЗДвП, като в т. 2 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Охранителна полиция", сектори „Охранителна полиция“ в РПУ при СДВР, като в случая издателят на процесната заповед попада в кръга на определените. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визираны в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК, в т.ч. процесната заповед е мотивирана. В същата са посочени изчерпателно установените от прилагания мярката обстоятелства, правното основание и в конкретният случай е разпореден правен резултат, който е следствие на посочените в ПАМ факти и обстоятелства и който се вписва в нормата на чл. 171, т. 1, буква "б" от ЗДвП. Съдът намира, че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на лицето.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая не се спори, че при извършена проверка на място, водачът е отказал да му бъде извършена проба с техническо средство за употребата на наркотични вещества.

В настоящия случай страните не спорят по фактите. Жалбоподателят изгражда защитна теза с това, че е пристигнал с 10 минути закъснение, тъй като за първи път посещавал лечебното

заведение и не успял да се ориентира къде трябва да отиде, за да даде кръв. Закъснението от 10 минути е потвърдено и в открито съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя. Твърди се, че медицинското лице отказало да му вземе кръв, мотивирайки се с изтичане на срока, посочен в ТИМ. Поради тази причина Ж. К. е подал сигнал на тел. 112 от мобилния си телефон, като обяснил ситуацията, но въпреки това, кръвна проба за изследване не му била взета.

Наличието на материалноправните предпоставки за издаване на заповед за налагане на ПАМ от този вид, обосновава извод за законосъобразно упражнена компетентност от страна на издателя на заповедта. Полицейският орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжен при наличието на визираните в нормата предпоставки, да издаде заповед с конкретното съдържание и да наложи по отношение на водача предвидената в закона принудителна административна мярка.

В настоящия случай оспорената заповед е съобразена с материалния закон. С нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е предвидено налагането на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с тест или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Съгласно чл. 174, ал. 4 от ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието.

Според разпоредбата на чл. 3, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (Наредба № 1/19.07.2017 г.), проверката за употреба на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване на тестове или химико-токсикологични изследвания. В случая не е спорно, че при извършената проверка жалбоподателят е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества, поради което актосъставителят, в изпълнение на задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от Наредба № 1/19.07.2017 г., е оформил талон за изследване по образец, съгласно Приложение № 1, като при спазване на чл. 6, ал. 4 и ал. 6 от същата наредба, е отразил в него желанието на извършителя установяването на наркотични вещества в кръвта да бъде извършено с медицинско и химическо лабораторно изследване, мястото - ВМА, където следва да се извърши медицинското изследване и срока на явяване там – 40 мин., съобразен с условията на чл. 6, ал. 8 от Наредба № 1/19.07.2017 г. Следва да се отбележи, че съгласно цитираната разпоредба, крайният срок за явяване на водача за медицинско изследване се определя от контролния орган в зависимост от отдалечеността на лечебното заведение и възможността за ползване на обществен или друг превоз за отиване до него. В случая, контролният орган е съобразил обстоятелството, че нарушението е извършено в населено място, в което се намира мястото за извършване на медицинско изследване и съобразно чл. 6, ал. 6, т. 2 Наредба № 1/19.07.2017 г. е определил срок в рамките на в разпоредбата - 40 минути. Явяването на лицето в лечебното заведение е негово задължение, което той дължи като краен резултат. Срокът за явяване в медицинското заведение е задължителен и има дисциплиниращ за нарушителя характер. В настоящия случай жалбоподателят посочва, че се е явил извън определеното му време, поради което правомерно не му е взета кръвна проба. Вземането на

кръвна проба, след нормативно предвидения срок я прави ирелевантна за целените от закона последици. В случая несъмнено е налице материалноправна предпоставка, правопораждаща задължението на административният орган за прилагане на процесната ПАМ. Безспорно жалбоподателят, след като е отказал тест за наркотични вещества и е поискал да даде кръвни изследвания, е бил длъжен да положи необходимата грижа да се яви навреме, за да докаже, че не е употребил същите.

Следва да се посочи и това, че принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което са от вида на преустановяващите ПАМ. ПАМ се прилага без оглед на вината и не съставлява административнонаказателна санкция. Принудителната административна мярка не е насочена към личността на дееца – да санкционира неправомерното му поведение, а към правните последици от неправомерното поведение – да се предотврати и преустанови административното нарушение (чл. 22 от ЗАНН). Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да осуети възможността деецът да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява наказание. Именно затова тя се прилага под прекратително условие - "до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца".

Също така в разпоредбата на чл. 171, т. 1, б "б" от ЗДвП не е въведено като условие за издаване на ЗППАМ, въпросът с наличието на наркотични вещества да е окончателно разрешен, достатъчно е проверяваният да е отказал да бъде проверен с тест или да не даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване съгласно изискванията на законовите и подзаконовите разпоредби. Също така съгласно чл. 172, ал. 3 от ЗДвП в тези случаи свидетелството за управление на МПС се изземва със съставянето на АУАН, при което органът действа в условията на обвързана компетентност. В настоящия случай безспорно е установено по делото, че са налице и двете хипотези на чл. 171, т. 1, б "б" от ЗДвП, а именно жалбоподателят Ж. К. е отказал да бъде проверен с тест за наркотични вещества и не се е явил в посоченото в ТИМ време за даване на кръвна проба, поради което съдът приема, че са били налице основания за издаване на обжалваната заповед. Без значение за законосъобразността на заповедта са представените от жалбоподателя лабораторни изследвания, направени в СМДЛ РАМУС ООД, тъй като същите не са извършени съгласно нормите на чл. 6, ал. 6 и ал. 8, чл. 19, ал. 1, т. 1, б. "а" от Наредба № 1/19.07.2017 г. и указанията на контролния орган.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона. Въвеждането на санкция цели да мотивира водачите да бъдат тествани, вместо да отказват без последици. В случая жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с тест за употреба на наркотични вещества и/или техни аналози и не е дал кръвна проба съгласно указанията на контролния орган, поради което налагането на ПАМ е в съответствие с целта на закона. Засягането с оспорената заповед на правата на оспорващия и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца е счетено от законодателя като съразмерно и съответно на преследваната легитимна цел - осигуряване безопасността на движението по пътищата.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че е налице валиден и законосъобразен административен акт, издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на процесната принудителна административна мярка.

Съвкупната преценка на изложените фактически и правни доводи обуславя краен извод за неоснователност на оспорването, поради което същото следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на направените разноски се явява основателно. Ето защо, на ответната страна следва се присъдят разноски в размер на 100,00 лв. /сто лева/, представляващи юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Водим от горното, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 - ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. П. К.. срещу Заповед № № 206 от 24.08.2025 г. на старши полицай, сектор „Охранителна полиция“ в 06 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи, с която спрямо жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП – "временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но не повече от 18 месеца".

ОСЪЖДА Ж. П. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: